

Nr 135.

Av herr Andersson i Vigelsbo, *angående viss komplettering av gällande rekvisitionslag.*

Under den alltjämt pågående försvarsberedskapen har en omfattande rekvisition av last- och personautomobiler för arméns räkning ägt rum. När sådan rekvisition verkställts har denna gjorts dels med äganderätt och dels med nyttjanderätt. Rekvisition med äganderätt avser köp av densamma under det att rekvisition med nyttjanderätt avser hyra. I båda fallen verkställs en värdering av fordonet, gäller det äganderätten lägges denna till grund för lösenbeloppet. Gäller det däremot nyttjanderätt lägges värdet till grund för dagersättningen. När en värderingsnämnd fastställer priset har den att ta hänsyn till fordonets storlek, genomsnittliga tillstånd och katalogpris. Fordonets storlek och katalogpris äro kända. Fordonets genomsnittliga tillstånd i övrigt fastställs efter sakkunnig uppskattning. Denna uppskattning torde helt säkert bli tämligen objektiv och vederhäftig.

Under den försvarsberedskap vi nu ha, har emellertid rekvisitionsförordningen visat sig medföra betydande olägenheter för de myndigheter som haft att handlägga ärenden i ovan omförmälda angelägenhet, liksom den också ganska hårt drabbat bilägare som varit för sin utkomst beroende av bilinnehavet.

När en rekvisition drabbat en enskild bilägare, som kanske många gånger, redan på grund av brist på bränsle, olja och gummi avfört sin bil ur registret, har han i regel gjort en god affär att på grundval av den gjorda värderingen få sälja sitt fordon. Annorlunda ställer sig förhållandena för en bilägare, vilken driver biltrafik som yrkesmässig verksamhet. Även han får i likhet med den föregående ett pris grundat på värderingen. För att kunna fortsätta sin näring är han emellertid hänvisad till att köpa sig ett nytt fordon. När han skall göra detta visar det sig i regel för det första att det är synnerligen svårt att uppbringa ett nytt fordon samt för det andra att priset blir mycket högt. Svårigheter ha av denna anledning många gånger yppat sig för åstadkommande av ett nytt förvärv. I varje fall har det betytt stora förluster för dem som haft biltrafiken som sitt huvudsakliga försörjningsmedel.

För värderingsnämnderna har det även medfört olägenheter på så sätt, att nästan alla värderingsärenden som berört bilar i regelbunden trafik överklagats hos riksvärderingsnämnden. Det torde helt säkert vara ett välgrundat önskemål att ett tillrättaläggande av dessa olägenheter med det snaraste

komme till stånd, detta helst som det även ur rättvisesynpunkt synes vara väl motiverat.

Med stöd av ovan anförda motivering får undertecknad anhålla,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära en lämplig komplettering av gällande rekvisitionsförordning på så sätt, att näringsbidrag efter värderingsnämnds prövning kan medgivas för rekvirerade fordon, vars ägare för sin utkomst äro beroende av innehavet av detsamma.

Stockholm den 22 januari 1943.

Sven Andersson,
Vigelsbo.
